

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. február 15-én.

János evangéliuma 10. rész 16. verse: „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is vezetnem kell, és hallgatni fognak a hangomra, és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.”

Kedves Testvéreim!

Azt hiszem, hogy senki nem fog vitatkozni velem annak az állításnak az igazságtartalmáról, hogy minden úgy néz ki körülöttünk, mint ami nemsokára szétesik. Mint az az autó, amelyik egy rendkívül rázós úton halad, és már elkezdtek kipotyogni belőle a csavarok, látszik, ahogyan meglazulnak a lemezek, és egyesével hullanak le, majd az üvegek, ajtók hagyják el az autót, míg végül a kerekei is kiesnek, és a jármű megáll. Ez az érzés kerít hatalmába minden alkalommal, amikor elgondolkodom a világ jövőjéről, országunk jövőjéről, de még tovább megyek, és még közelebb jövők. Ez az érzés kerít hatalmába, amikor a keresztyénség jövőjére gondolok, amikor a református egyházra nézek.

Miért esik szét minden? Mert nincsen egy olyan vezérelv, ami egy irányba vezetne minket. Nincsen olyan hit, amire azt mondanánk, hogy mindenkit összeköt. Nincsen olyan igazság, amit mindenki elfogadna. Egyre inkább képviseli mindenki a saját maga igazát, a saját elképzelését, sőt el is várja mindenki, hogy azt a többiek el is fogadják. Ilyen gondolkodásmódban pedig nem lesz soha egység, nem lesz soha egy irány, nem lesz soha egy cél.

Jézus Krisztus, amikor úgy beszélt magáról, mint a jó pásztor, akkor arról is szólt, hogy őneki kell vezetnie a juhait. Mindegy, hogy hova tartoznak. Jézus szavai szerint mindegy, hogy melyik akolból valók. Nem az számít, hogy külső formában a mi gyülekezetünknek a tagjai, vagy sem. Nem az számít, hogy mennyire tartjuk mi őket hívőnek, vagy mennyire nem. Az számít, hogy kihez tartoznak. Az egységet ugyanis az hozza létre, hogy mi kihez tartozunk. Az első kérdést ugyanis úgy tehetjük fel magunknak, hogy vajon mi Jézus juhainak, ha úgy tetszik, Jézus bárányai, de ha valaki még jobban szeretné becézni a dolgot, akkor mi Jézus báránykái vagyunk?

Aki ugyanis az övé, aki Hozzá tartozik, azokat Jézus vezeti. Azok nem előzik meg a Pásztort. Az elmúlt napokban hallottam egy képet arról, amikor egy gyülekezeti helyzetről beszélgettünk, és arról volt szó, hogy felcserélődött a sorrend, mert nagyon emberi vezetés alá került minden, sőt egy személy vezetése alá került minden. Azt mondta az egyik beszélgetőtársunk, hogy olyan ez, mint amikor a kocsni megelőzi a lovakat. Jézus juhainak nem előzhetik meg a pásztort, Jézus Krisztust. Nem mondhatjuk meg neki, hogy mi mit akarunk, és akkor akarja Ő is azt; hogy szerintünk mi a leghelyesebb, hogy mi mit gondolunk az Ő egyházáról, az Ő gyülekezetéről. Mi annyit tehetünk, hogy követjük a Jó Pásztort.

Ahhoz, hogy értsük a képet, ahhoz el kell mondanom, hogy miként élt Jézus korában egy nyáj. Éjszakára, vagy rossz idő esetén akolba, istállóba terelték őket. Egyébként szabadban voltak, a pásztor felügyelete alatt. A pásztor pedig a nyáj előtt ment, a juhok követték őt, és hallották a hangját, utána mentek. Vagyis a bárány mindig csak a hátát látta a pásztornak, de hallotta és követte a hangját. Az pedig biztos volt, hogy a pásztor olyan helyre vitte őket, ahol van legelő, ahol van víz, és ahol meg tudja őket védeni.

Jézus itt annyit mondott, hogy neki vezetnie kell a sajátjait. Újra és újra szólni kell hozzájuk, hogy meghallják a hangját. De mire is van szükség ahhoz, hogy meghalljam Jézust? Arra, hogy magam körül, és magamban is elcsendesítsek minden más hangot. Nem tudok Jézusra figyelni, hogyha minden mással kitöltöm a napjaimat, csak azzal nem, ami Tőle jön. Nem tudok Jézusra figyelni, hogyha a bennem lévő érzések és gondolatok hangosabbak, mint az az üzenet, ami Tőle jön. Tudom, hogyha éppen valami felzaklat, vagy bosszant, vagy elkésérít, vagy éppen betölti minden napomat, akkor egy-egy istentisztelet közben is, egy igehirdetés alatt is betölti az életemet. Jézus szólít, de ha a saját lelkemben lévő hangok erősebbek, akkor nem hallom meg azt, ami Tőle jön.

Jézus ebben a mondatban arról beszélt, hogy az övéit vezetnie kell, és az övéi hallgatni fognak a hangjára. A második kérdés, amit feltehetünk, hogyha mi Jézushoz tartozunk, akkor mennyire fogadjuk el azt, ami Tőle jön? Nem csak fejben, hanem szívben. Milyen sokszor előfordul ugyanis, hogy tudjuk, Isten mindent megtehet. Ha Istennek valami fontos, akkor arra áldását adja, és előkészíti azt az utat. Fejben meg van, de nem hisszük igazán. Nem bízunk rá az életünk útját. Nem követjük teljes meggyőződéssel Őt. Pedig Jézus vezetni akar minket, azt szeretné, ha hallgatnánk a hangjára, és követnénk Őt az örök élet felé.

Mégis mi az, ami nehezíti a mi bárányka életünket? Egy képpel hadd segítsen ezt jobban megérteni. Időről-időre szoktam a konfirmandusokkal egy játékot játszani. A feladat lényege az, hogy egy valaki

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. február 15-én.

kimegy a teremből, miközben a többiek székekből nehezen járható labirintust készítenek. A kint lévő bátor vállalkozónak ezt követően bekötjük a szemét, és elmondjuk neki, hogy ki lesz az, akinek a hangja a megfelelő irányt fogja jelezni. A többiek feladata pedig az, hogy kiabálják túl az irányító hangot, zavarják meg azzal, hogy mindenféle rossz irányt kiáltanak be. Aki pedig halad előre bekötött szemmel, annak minden zűrzavar között is meg kell hallania azt az egy hangot, amelyik őt segíti. Valahogyan így képzelem el azt, hogy Jézus, mint a Jó Pásztor halad előttünk, akinek a hangját követhetjük, de nagyon-nagyon sok minden bezavar. Vajon hallom-e, hallod-e ennek a Jó Pásztornak Jézusnak a hangját, aki megbocsátásra, megbékélésre és szeretetre vezet bennünket? Vagy nagyon bezavar minden más hang az életembe?

Jézus pedig a végén még egyszer megerősíti ezt a képet. Ha pedig minden a nyájhoz tartozó báránka, vagyis mi mindannyian egyetlen hangra hallgatunk, Jézus Krisztus hangjára, és engedjük elhalkulni a saját hangunkat, a saját gondolatainkat, a saját érzelmeinket, akkor lesz egy pásztor és egy nyáj.

Mit is jelent ez a mindennapokban? Ha egy nyáj van, akkor egy irány van. Ha egy nyáj van, akkor mindenki ugyanahhoz a közösséghez tartozik. Ez pedig jelenti azt a lelki védelmet is, amit máshol nem tapasztalhatunk meg. Valami olyan ez az egész, mint amikor a nyáj egymás közelébe húzódik, hogy védett közeget, meleget adjon a másoknak. Ilyen a gyülekezet közössége is. Ilyen lehet a mi gyülekezetünk közössége is. Egy hangra hallgatva, egy hangot követve, Jézus Krisztus útján járva egy nyájává válhatunk.

Mielőtt pedig azt hinnénk, hogy a nyáj a lényeg, meg mi vagyunk a fontosak, akkor figyeljünk arra, hogy hogyan is zárta a szavait Jézus. Akkor lesz „egy nyáj és egy pásztor”. A központi fogalom pedig ebben az egészben az, hogy egy pásztor van. Nem sokféle, nem is kettő, hanem csak és kizárólag egy. Ez a pásztor pedig a mi Urunk Jézus Krisztus. Nincsen más pásztor. Hiába hívják úgy a lelkészeket, hogy lelkipásztor, mi csak akkor érünk bármit is, hogyha az egyetlen, az igazi, a jó pásztor után megyünk. Hiába vannak a gyülekezetben gondnokok, meg presbiterek, meg szolgáló gyülekezeti tagok, akkor ér bármit is az ő szolgálatuk, hogyha az egyetlen, az igazi pásztor után mennek. Akkor lesz egy nyáj, amelyik az egy pásztort követi.

Hogyha pedig egy kicsit visszagondolunk arra a képre, amit az elején hoztam a szépen-lassan darabokra hulló autóról, amit a különböző erők darabokra szaggatnak, akkor most képzeljünk el egy olyan autót is, amelyet egyetlen erő irányít, amelyikre egyetlen erő hat, amelyik ugyan sokszor göröngyökön halad, de egyben marad, mert az egy pásztor, Jézus Krisztus vezeti. Jézus vezeti a juhait. Az övéi hallgatnak a hangjára. Így, és csak így lesz nekik egy pásztoruk, és válnak egy nyájává. Krisztus előttünk megy. Kövessük Őt és szeressük Őt mi is teljes szívvel, teljes lélekkel és teljes erővel!

Ámen!